

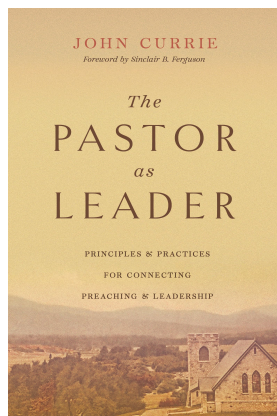
RECENSIONER

John Currie, *The Pastor As Leader: Principles and Practices for Connecting Preaching and Leadership* (Wheaton: Crossway, 2024), ISBN: 978-1433590153

Att vara pastor innebär att stå i ett spänningsfält. Å ena sidan finns kallelsen att predika Guds ord troget, vecka efter vecka. Å andra sidan finns det ständiga behovet av att leda människor, fatta beslut och hålla församlingen på rätt kurs. Många pastorer upplever hur dessa två uppdrag ibland tycks konkurrera med varandra – predikoförberedelsen trängs av möten och praktiska frågor, medan ledarskapet riskerar att bli svagt om allt fokus läggs på predikan. John Currie utmanar läsaren i denna bok att återvända till Skriften som den främsta

källan för pastoralt ledarskap och menar att förkunnelsen av Guds ord bör vara både den drivande kraften och den centrala praktiken i pastorns tjänst. Hans bok tar avstamp i en kritik av sekulära ledarskapsmodeller som ofta dominerar kyrkan och pekar på bibelbruket som den vägledning pastorn och församlingen behöver för att navigera rätt i en komplex värld.

John Currie är pastor och teolog med lång erfarenhet från både församlingstjänst och akademisk undervisning. Han är huvudpastor i Proclamation Presbyterian Church i Bryn Mawr, Pennsylvania, och lärare i pastoral teologi vid Westminster Theological Seminary. I sin undervisning fokuserar han särskilt på predikan, pastoral omsorg och ledarskap.

Currie, som har sin bakgrund i Kanada, inledde sin pastorstjänst där och har senare arbetat i olika församlingar i både Kanada och USA. Denna mångåriga erfarenhet har format honom till en ledare med stark betoning på Guds ords centrala roll i kyrkans liv och den pastoral kallelstens helhet, där både förkunnelse och andlig vägledning samverkar. Genom sitt arbete förenar han teologiskt djup med pastoral närhet och är uppskattad som lärare, mentor och konferenstalare inom frågor om predikan, ledarskap och kyrkans uppdrag i samtiden.

Currie inleder med en kritik av tendensen att pastorer i allt högre grad antar rollen som verksamhetsledare, vilket sker på bekostnad av förkunnelsen och proklamationen av Guds ord. Hans mål är att omforma pastorerers syn på sin identitet och sitt uppdrag. De första kapitlen ägnas därför åt att formulera en teologiskt förankrad förståelse av pastorsrollen, innan han övergår till att beskriva vilka praktiker som bör stå i centrum för det pastoral arbetet.

För det första handlar det om uppdraget. Tidigt i boken förklarar han att arbetet med denna bok vuxit fram ur övertygelsen att Kristus leder sin kyrka genom det predikade ordet. Currie gör en utläggning kring uttrycket "man of God" och landar i att Jesus är den som fullkomnar begreppet. Han betonar att Jesus predikade evangeliet om Guds rike, där löftena uppfylls i hans person och verk, och gjorde det med en auktoritet som leder människor in i Guds syfte, ett mönster som pastorn kallas att följa i sin egen predikan och ledarskap.

Currie beskriver också att pastorns identitet grundar sig i att vara en ambassadör för Kristus och hans rike, en ledare som har Guds rike för ögonen och leder församlingen in i Guds syften, främst genom predikan. En pastor ska vara beroende av Anden och längta efter att predikan ska väcka tro på Kristus, förvandla till kristuslikhet och mobilisera för tjänst för Kristus. Currie avslutar sin behandling av kallelstens principer genom att betona pastorns vikt som föredöme och exempel. Här använder han nutida exempel på avslöjanden om korrupta pastorer och ledare som skakat kyrkan. Han argumenterar för att en pastor måste vara mer än en imponerande yta, och att helgat, tjänande och troget ledarskap är tre konkreta uttryck för kärlek, både i form av tillgivenhet och handling.

När Currie går vidare till att beskriva de praktiska aspekterna av predikantens liv börjar han med att tala om (kropp)s hållningen. För honom innebär denna hållning att vara på knä i bön, där predikanten inte bara formas till kristuslikhet och kristuscentrering, utan även bär församlingen i förbön. Currie betonar också vikten av predikantens prioriteringar och framhåller att tid är pastorns viktigaste resurs och att denna ska vara centrerad kring förkunnelsen, beroende av Anden i bön.

I enlighet med detta genomför Currie ett bibelstudium där han argumenterar för att Jesus uppdrag främst fullgörs genom att förkunna evangeliet. Utifrån detta argumenterar han för att bibelutläggande predikan är det mest effektiva sättet för församlingen att röra sig mot Guds syften. Detta sker dock först då predikanten har en biblisk vision för vad Guds syften innebär på den plats och i den tid församlingen befinner sig.

Currie uttrycker alltså att allt visionsarbete bör grunda sig i Bibeln och den stora visionen för församlingen och Guds rike som den ger. Han lyfter fram det grekiska begreppet *telos*, som innefattar vad Gud genom texten vill åstadkomma i människors liv. Utifrån detta uppmuntrar han predikanter att analysera församlingens behov och planera sin predikan från böcker vars *telo*i möter det behovet. Detta, menar Currie, leder också till att övriga ledare i församlingen kan identifiera vilka verksamheter som bör prioriteras.

Att formulera en strategi för kyrkan och dess verksamheter anser Currie inte vara pastorns primära roll (om han inte är särskilt begåvad inom det området), utan detta bör ske genom andra ledare. Pastorn bör dock leda ledarskapet i att forma och vägleda processen.

Boken avslutas med en beskrivning av hur predikan utrustar församlingsmedlemmarna för tjänst enligt Efesierbrevets fjärde kapitel. Currie menar att när Guds folk hör Guds ord klart predikat vecka efter vecka, så utrustas de att betjäna varandra.

Jag uppskattar bokens betoning på att hämta både vision och ledarskapsprinciper direkt från Bibeln. Currie understryker att de bibliska principerna för ledarskap inte bara är relevanta utan också mer effektiva än många sekulära modeller. Detta utmanar starkt sammanhang där ledarskap länge har präglats av managementstyrning och affärsmässiga

strukturer. Att våga tro att Guds ord har en djupare och mer hållbar förmåga att forma ledarskap, både på individnivå och för hela församlingen, är en utmaning för många som vant sig vid att sätta sekulära strategier före andliga. Currie betonar att det krävs mod av en pastor att våga släppa kontrollen över kyrkans olika verksamheter för att i stället helhjärtat ägna sig åt förkunnelsen. Enligt honom är detta det dock det enda sättet att förbli trogen det uppdrag Kristus har gett pastorn.

Jag ser dock en tydlig risk med Curries resonemang, då det kan leda till att pastorn isoleras från behov och nöd, både i och utanför församlingen. Att som pastor delta aktivt i församlingens arbete och verksamhet ger en större förståelse för var församlingen befinner sig. Jag tror att detta kan gå förlorat om man strikt följer bokens argumentation. Här uppstår också frågan om vilket förtroende en pastor får som hamnar långt från människorna som både ska betjänas och delta i betjäningen?

Genom hela boken är Currie djupt rotad i Bibeln och bygger sina resonemang nästan uteslutande på Skriftens ord. Det är uppenbart att han placerar både Skriften och predikan av den i centrum för pastorns kallelse och ledarskap. Men en invändning jag har gäller Curries sätt att använda Bibeln.

När han argumenterar för att pastorns huvuduppgift är den verbala proklamationen, ser han Jesus som sin främsta förebild. Här anser jag att Currie reducerar Jesus tjänst, som inte enbart handlade om att tala, utan också om att vara närvarande genom praktisk omsorg, helande och undervisning i relationer. Jesus engagerade sig på djupet i människors liv, både genom ord och handling, och hans ledarskap var inte bara predikande, utan också ett konkret och levande utlevande av Guds rike. Jag tycker också att Currie visar en viss övertro till det talade ordet. Boken ger intrycket av att om bara Ordet utläggs korrekt, så löses resten av sig själv, en förenkling som jag menar är problematisk.

Det är också tydligt att Currie skriver från en reformert kontext där predikan står i centrum för både gudstjänst och församlingsliv. Inom den traditionen är det avgörande att Bibelns ord och dess utläggning får mycket tid och utrymme för bearbetning. Samtidigt kan man ifrågasätta om denna betoning på predikan kanske undervärderar andra historiska och

bibliska traditioner som ställt andra bibliska praktiker i centrum, som till exempel nattvarden. Fram till reformationen var det just nattvarden som var centrum av kyrkans gudstjänstliv och församlingens gemenskap. I Curries resonemang riskeras dessa andra, bibelgrundade praktiker att marginaliseras, vilket kan vara värt att reflektera över.

Trots dessa invändningar tycker jag att denna bok är väl värd att läsa. Framför allt för att den utmanar läsaren att använda Bibeln som både karta och kompass för församlingens vision och strategier, samt att prioritera den utläggande predikan. Jag uppskattar särskilt hur Currie i de första kapitlen behandlar principerna för pastorns kallelse. Även om jag tycker att han kanske definierar uppdraget något snävt, finns det mycket värdefullt att hämta i hans reflektioner. Currie har en förmåga att, genom sitt bibelbruk, sammanfläta predikokonst och ledarskap på ett sätt som, jag tror, skapar en mer holistisk hållning till pastorstjänsten.

Johanna Bode, Pastor Frölunda Pingst

DOI: 10.58412/hyb.v4i1.60293

Lydia Jaeger och Craig G. Bartholomew, red., *The Bible Throughout the Ages: Its Nature, Interpretation, and Relevance for Today* (Grand Rapids: Zondervan Academic, 2024), ISBN: 978-0310139232

Få ämnen är av samma vikt som bibelsyn och bibelbruk. Hur ska vi förstå Bibelns auktoritet? Vad innebär det att Bibeln är Guds ord? Hur tolkar man Bibeln väl? Hur tillämpar man Bibelns budskap? Hur gör man teologi av Bibeln? Hur vi besvarar dessa frågor får stora konsekvenser, inte bara för vår förståelse av Gud, utan också för hur vi väljer att leva våra liv. *The Bible Throughout the Ages* är en högaktuell bok med essäer om Bibeln, författade av primärt brittiska och franska forskare. Ursprungligen publicerad på franska (2022), har den nu översatts till engelska. Författarna representerar en bredd av teologiska traditioner, med en majoritet inom den evangelikala rörelsen.

